

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, (hierna: de rechtbank) van 9 december 2009 in zaak
nr. 08/1772 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 december 2007 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 december 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 januari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
lid van de enkelvoudige kamer

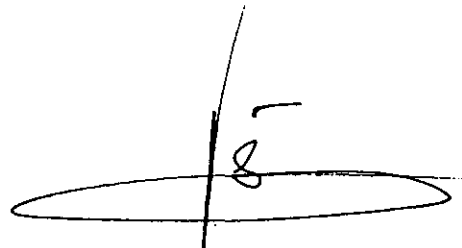
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 april 2010

154-610.

Verzonden: 27 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line, a horizontal line, and a stylized 'S' or 'V' shape.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 08 / 1772

V-nr: .

uitspraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

geboren op . , van Iraanse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. S.D. Lugt, advocaat te Amsterdam,

en:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. C. Brand, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

Op 21 september 2003 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 ingediend. Deze aanvraag is bij besluit van 24 september 2003 afgewezen. Tegen dit besluit zijn geen rechtsmiddelen aangewend.

Op 6 juli 2007 heeft eiser wederom een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 ingediend. Bij besluit van 17 december 2007 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Op 14 januari 2008 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 24 september 2008. Bij beslissing van 10 november 2008 heeft de rechtbank het onderzoek heropend omdat de zaak niet geschikt werd geacht voor behandeling door één rechter.

Het onderzoek ter zitting van de meervoudige kamer heeft plaatsgevonden op 15 januari 2009. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig S. Alizadeh-Afsahr als tolk in de Farsi taal.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Arb

2. Asielrelaas

Eiser heeft aan zijn eerste aanvraag - kort weergegeven - ten grondslag gelegd dat hij heeft te vrezen van de kant van de Iraanse autoriteiten vanwege problemen die hij heeft gehad met zijn schoonvader, in verband met een video-opname die eiser van hem heeft gemaakt. Aan de onderhavige aanvraag heeft eiser - kort weergegeven - ten grondslag gelegd dat hij vreest voor zijn leven bij terugkeer naar Iran omdat hij zich tijdens zijn verblijf in Nederland heeft bekeerd tot het christendom. Eiser is vrij bekend binnen de rooms-katholieke gemeenschap omdat hij ook muziek speelt in de kerk. Eiser vermoedt dat de Iraanse veiligheidsdienst hem in de gaten houdt. Voorts heeft eiser informatie over zijn bekering naar zijn echtgenote in Iran gestuurd. Het was zijn wens dat zijn echtgenote deze informatie aan de autoriteiten zou tonen. Dat heeft zij in juni 2007 ook gedaan. Uit zelfbescherming heeft zij een echtscheidingsverzoek ingediend bij de rechtbank en daarbij de betreffende informatie overgelegd.

3. Overwegingen

1.1. Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden (nova) te vermelden. Ingevolge het tweede lid van dit artikel kan het bestuursorgaan, wanneer er geen nova worden vermeld, de aanvraag zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

1.2. Indien sprake is van een herhaalde aanvraag in voornoemde zin, is de rechter gehouden om ambtshalve te bezien of door de aanvrager nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan de aanvraag ten grondslag zijn gelegd. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) kan de bestuursrechter slechts indien sprake is van nova in deze zin aan een inhoudelijke toetsing van het besluit en de motivering daarvan toekomen. Onder nova moeten worden begrepen feiten en omstandigheden die na de eerdere beslissing zijn voorgevallen of die niet voor die beslissing konden en daarom behoorden te worden aangevoerd, evenals bewijsstukken van al eerder gestelde feiten of omstandigheden die niet voor de eerdere beslissing konden en daarom behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan dan is niettemin geen sprake van feiten en omstandigheden die een (hernieuwde) rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat wat alsnog is aangevoerd of overgelegd aan de eerdere beslissing kan afdoen, aldus de AbRS.

2.1. De rechtbank stelt vast dat de onderhavige aanvraag eisers tweede aanvraag is om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Daarom ziet de rechtbank zich allereerst gesteld voor de vraag of eiser nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan zijn onderhavige aanvraag ten grondslag heeft gelegd.

2.2. Verweerder heeft ter zitting medegedeeld dat het in het bestreden besluit ingenomen primaire standpunt, inhoudende dat eisers bekering niet geloofwaardig wordt geacht, niet wordt gehandhaafd. Daarom is niet langer in geschil dat eiser zich heeft bekeerd tot het christendom. Dit is een novum in bovenbedoelde zin, nu eisers bekering dateert van na het besluit in eisers eerdere procedure. Voorts is niet op voorhand uitgesloten dat dit feit kan afdoen aan het eerdere besluit en de motivering waarop dat berust. Gelet hierop zal de

rechtbank thans overgaan op een inhoudelijke toetsing van het besluit en de motivering waarop dit berust.

3.1. Partijen worden ten eerste verdeeld gehouden over de vraag of eiser een geslaagd beroep kan doen op de a-grond van artikel 29 van de Vw 2000. Eiser heeft in dit kader gesteld dat hij vanwege zijn bekering dient te worden aangemerkt als een refugie sur place en dat hij om die reden in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

3.2. De rechtbank volgt eiser hierin niet. Ingevolge paragraaf C2/2.6 van de Vreemdelingendecret 2000 (Vc 2000), zoals deze paragraaf luidde ten tijde van het bestreden besluit, kunnen activiteiten van een vreemdeling buiten het land van herkomst tot gevolg hebben dat iemand gegronde vrees heeft voor vervolging in zijn land van herkomst. Dit kan echter slechts aanleiding zijn voor verlening van een verblijfsvergunning als het gaat om een voortzetting van het gedrag dat in het land van herkomst aanleiding had kunnen geven tot moeilijkheden, dus een voortzetting van activiteiten die de vreemdeling al in het land van herkomst heeft ontplooid, zo blijkt uit de desbetreffende paragraaf. Aan dit zogenaamde continuïteitsvereiste wordt in het onderhavige geval niet voldaan. Eiser heeft zich immers eerst in Nederland bekeerd tot het christendom. Dat hij volgens zijn eigen verklaringen eerder al interesse had in het christendom en enkele malen een kerk in Libanon heeft bezocht, is onvoldoende om te kunnen spreken van continuering van eerdere activiteiten in de hierboven bedoelde zin. Bovendien hebben deze gebeurtenissen plaatsgevonden in Libanon, hetgeen niet eisers land van herkomst is.

3.3. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet kan worden aangemerkt als een refugie sur place en dat hij daarom niet in aanmerking komt voor een vergunning op de a-grond van artikel 29 van de Vw 2000.

4. Voorts is tussen partijen in geschil of eiser in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

5. Eiser heeft zich in dit kader allereerst beroepen op de motie, ingediend door kamerlid Anker, over de positie van Iraanse christenen (Kamerstukken II, 2007-2008, 19637, nr. 1210). De rechtbank stelt vast dat bedoelde motie niet heeft geleid tot een wijziging van het beleid inzake Iraanse christenen, zodat aan het beroep op deze motie geen betekenis toekomt.

6.1. Voorts heeft eiser een beroep gedaan op het Besluit tot Wijziging van de Vreemdelingendecret met nummer 2007/15 (WBV 2007/15). Blijkens bedoeld WBV kunnen Iraanse vreemdelingen die in Nederland zijn bekeerd tot het christendom in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, wanneer zij aannemelijk maken dat zij bekeerd zijn en dat zij al problemen hebben ondervonden om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging, die op zichzelf onvoldoende redenen vormen om een verblijfsvergunning asiel te verlenen.

6.2. Zoals de rechtbank hiervoor heeft vastgesteld is niet langer in geschil dat eiser is bekeerd tot het christendom. Met verweerder is de rechtbank echter van oordeel dat niet aan de tweede voorwaarde, genoemd in WBV 2007/15, is voldaan. Eiser heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij eerder problemen heeft ondervonden van de autoriteiten om

andere redenen dan zijn geloofsovertuiging. Eisers verklaringen in dit kader, inhoudende dat hij heeft te vrezen vanwege de problemen met zijn schoonvader, zijn reeds in eisers eerdere asielprocedure aan de orde geweest. Blijkens het besluit van 24 september 2003 heeft verweerder eisers asielrelaas echter ongeloofwaardig en onvoldoende zwaarwegend geacht. Tegen dat besluit zijn geen rechtsmiddelen aangewend, zodat de inhoud van dat besluit thans in rechte vaststaat. Eiser heeft in de onderhavige procedure geen feiten of omstandigheden aangevoerd die een ander licht werpen op de inhoud van dat besluit. Dat betekent dat van de juistheid daarvan moet worden uitgegaan en dat niet aannemelijk is dat eiser vanwege problemen met zijn schoonvader de negatieve aandacht van de autoriteiten op zich heeft gevestigd. Evenmin heeft eiser aannemelijk weten te maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn geraakt van zijn bekering en dat hij daarom problemen zal ondervinden. Eiser heeft zijn stellingen hieromtrent, inhoudende dat hij door de veiligheidsdiensten in de gaten gehouden wordt en dat zijn echtgenote informatie over zijn bekeringen zou hebben doorgespeeld aan de autoriteiten, niet nader kunnen onderbouwen of concretiseren.

6.3. De conclusie is dan ook dat eiser niet voldoet aan de cumulatieve vereisten van WBV 2007/15. In zoverre komt eiser dan ook niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op de b-grond van artikel 29 van de Vw 2000.

7.1. Vervolgens is aan de orde de vraag of eiser overigens een geslaagd beroep kan doen op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. De rechtbank is van oordeel dat het beleid als opgenomen in WBV 2007/15 de mogelijkheden voor een vreemdeling om zich te beroepen op artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) onverlet laat. Derhalve dient te worden beoordeeld of er naast het beroep op WBV 2007/15 aanleiding was voor verweerder om over te gaan tot verlening van een vergunning op deze grond.

7.2. Eiser heeft zich ook overigens - naast het beroep op WBV 2007/15 - op het standpunt gesteld dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. De rechtbank verwerpt dit standpunt. Voor zover eiser in dit kader heeft aangevoerd dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn bekering tot het christendom, verwijst de rechtbank naar hetgeen hiervoor onder rechtsoverweging 6.2 is overwogen. Eiser heeft zijn stellingen op dit onderdeel niet aannemelijk gemaakt. De enkele omstandigheid dat eiser een (bekeerd) christen is, is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende om aannemelijk te achten dat hij een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Hoewel blijkens het algemene ambtsbericht inzake Iran van de minister van Buitenlandse Zaken van 22 juli 2008 repressie, intimidatie en arrestaties van christenen plaats kunnen vinden, gebeurt dit immers vooral als sprake is van actieve bekering van moslims. Dat eiser zich actief met het bekeren van moslims bezig zou gaan houden is echter gesteld noch gebleken. Eiser heeft in dit kader voorts een beroep gedaan op het door de Iraanse president ter goedkeuring door het Iraanse parlement voorgelegde wetsvoorstel, waardoor terdoodveroordeling wegens afvalligheid mogelijk wordt gemaakt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, gelet op het stadium waarin de behandeling van het wetsvoorstel verkeerde, hierin geen aanleiding hoeven zien om bij de beoordeling van de onderhavige aanvraag reeds uit te gaan van de inwerkingtreding daarvan. Het betreft hier immers een toekomstige onzekere gebeurtenis (vergelijk AbRS 6 oktober 2009, LJN: BK0456).

7.3. Gelet op het voorgaande kan eiser ook overigens geen geslaagd beroep doen op de b-grond van artikel 29 van de Vw 2000.

8. Op grond van het voorgaande verklaart de rechtbank het beroep ongegrond.

9. De rechtbank is niet gebleken van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

4. Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.J. Fehmers, voorzitter, en mrs. C.W.M. Giesen en J.T.H. Zimmerman, rechters, in tegenwoordigheid van L. Fernández Ferreiro, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 9 december 2009.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 09 DEC. 2009

Conc.: LFF
Coll.: DV
D: C
VK

Voor kopie conform,
de griffier van de Arrondissements-
rechtbank Sector Bestuursrecht
te Amsterdam

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Hamerslag & van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 36 51 380

Raad van State

Afdeling Bestuursrechtspraak

Postbus 16113

2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 6 JAN 2010	
ZAAKNR.	172
AAN:	VI
BEHANDELD: DO:	PAR:

mr R.J. Hamerslag
 mr F.L.M. van Haren
 mr S.D. Lugt
 mr A.C.M. Nederveen
 mr I.J.M. Oomen
 mr A.M.J.M. Louwerse
 mr K.E. Geertsma
 mr N.C. Blomjous
 mr S. Wierink

in samenwerking met
 mr H.M. Brink

onze referentie: 00022507

Amsterdam, 6 januari 2010

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Hierbij verklaar ik, S.D. Lugt, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam, gedateerd 9 december 2009, verzonden 9 december 2009, AWB 08 / 1772, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte.

Appellant en belanghebbende is _____, geboren op _____ van Iraanse nationaliteit, IND-nummer 0309.21.0015, V-nr _____, wonende te _____

Hij kiest woonplaats aan het Damrak nr. 89-1 te Amsterdam (1012 LP), ten kantore van zijn gemachtigde.

Voor wat betreft de griffierechten wijs ik u er uitdrukkelijk op dat ons kantoor een rekening-courantovereenkomst gesloten heeft met uw afdeling.

Appellant heeft op een aanvraag tot verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij beschikking van ... heeft verweerder de asielaanvraag afgewezen. Bij beslissing van 9 december 2009 heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard. Appellant kan zich niet verenigen met de genoemde beslissing van de rechtbank

Hamerslag & van Haren
Advocaten

en komt daarom tegen deze beslissing in hoger beroep. Voor de kosten van rechtsbijstand is een toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Amsterdam.

Appellant verzoekt om in gelegenheid te worden gesteld om een mondelinge toelichting te geven op het hoger beroepschrift.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 7.2

7.2. Eiser heeft zich ook overigens - naast het beroep op WBV 2007/15 - op het standpunt gesteld dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. De rechtbank verwerpt dit standpunt. Voor zover eiser in dit kader heeft aangevoerd dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn bekering tot het christendom, verwijst de rechtbank naar hetgeen hiervoor onder rechtsoverweging 6.2 is overwogen. Eiser heeft zijn stellingen op dit onderdeel niet aannemelijk gemaakt. De enkele omstandigheid dat eiser een (bekeerd) christen is, is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende om aannemelijk te achten dat hij een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Hoewel blijkt het algemene ambtsbericht inzake Iran van de minister van Buitenlandse Zaken van 22 juli 2008 repressie, intimidatie en arrestaties van christenen plaats kunnen vinden, gebeurt dit immers vooral als sprake is van actieve bekering van moslims. Dat eiser zich actief met het bekeren van moslims bezig zou gaan houden is echter gesteld noch gebleken. Eiser heeft in dit kader voorts een beroep gedaan op het door de Iraanse president ter goedkeuring door het Iraanse parlement voorgelegde wetsvoorstel, waardoor terdoodveroordeling wegens afvalligheid mogelijk wordt gemaakt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, gelet op het stadium waarin de behandeling van het wetsvoorstel verkeerde, hierin geen aanleiding hoeven zien om bij de beoordeling van de onderhavige aanvraag reeds uit te gaan van de inwerkingtreding daarvan. Het betreft hier immers een toekomstige onzekere gebeurtenis (vergelijk AbRS 6 oktober 2009, LJN: BK0456).

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 7.3

7.3. Gelet op het voorgaande kan eiser ook overigens geen geslaagd beroep doen op de b-grond van artikel 29 van de Vw 2000.

Toelichting.

Anders dan de rechtbank in Amsterdam in de uitspraak waarvan hier hoger beroep heeft de rechtbank in Arnhem geoordeeld, op 21 augustus 2009 (AWB 09/27980) en, ook na de

Hammerslag & van Haren
Advocaten

uitspraak van uw Raad op 6 oktober 2009, in de uitspraak van 30 oktober 2009 (Awb 09/36965). Ondergetekende heeft niet kunnen achterhalen of tegen de genoemde uitspraken hoger beroep is ingesteld.

In de Arnhemse uitspraak van 21 augustus 2009 is niet in geschil, dat verzoekster in Nederland is bekeerd tot het Christendom. Weergegeven wordt in de uitspraak hetgeen in het ambtsbericht van de (Nederlandse) Minister van Buitenlandse Zaken van februari 2008 is opgenomen ten aanzien van de (dood)straf, die staat op het zich bekeren tot het Christendom, c.q. een ander geloof dan de Islam. In het Thematische ambtsbericht van mei 2009, in aanvulling op het hiervoor vermelde ambtsbericht, wordt vermeld dat het Iraanse strafrecht een extraterritoriale werking heeft. Bovendien wordt vermeld, dat de meeste problemen voor bekeerde christenen zich voordoen in de familiesfeer, of worden veroorzaakt door individuele ambtenaren. Ook dat in de verslagperiode van het Thematische ambtsbericht de autoriteiten onverminderd streng optraden tegen bekeerders en bekeerlingen. Met name evangeliserende christenen worden nauwgezet in de gaten gehouden. De vermelding tot besluit van het hoofdstuk "Situatie Christenen", dat degenen, die als bekeerd christen voor korte of langere tijd naar Iran zijn teruggekeerd in de meeste gevallen nergens last van hebben gehad, steekt daar vreemd tegen af en is niet goed te plaatsen.

Voor de gegrond verklaring van het beroep legt de Arnhemse rechtbank de nadruk op de verslechtering van de situatie, zoals in de ambtsberichten is weergegeven, waarbij wordt aangetekend dat niet langer gesteld kan worden dat alleen bekeerlingen die actief hun geloof verkondigen een risico op vervolging lopen. De enkele stelling van verweerder in die procedure dat het ambtsbericht van mei 2009 geen aanleiding is geweest voor een beleidswijziging en dat de bedreigingen in de familiesfeer daar niets aan kunnen afdoen, is naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet voldoende, waarna het beroep gegrond wordt verklaard.

In de uitspraak van 30 oktober 2009 is het relaas door verweerder niet ongeloofwaardig verklaard. Ook daar zijn problemen in de familiesfeer. Ook hier wordt gewezen op de opstelling van de Iraanse overheid ten aanzien van bekeerlingen aan de hand van het aan-

Hamerslag & van Haren
Advocaten

hangige wetsvoorstel op het door bekering tot een ander geloof verwerpen van de Islam de doodstraf te stellen, weergegeven in de uitspraak van 21 augustus 2009.

De uitspraak waarvan hier hoger beroep is ingesteld, is in dezelfde lijn gemotiveerd als de uitspraak van uw Afdeling, gedateerd 6 oktober 2009. In die uitspraak overweegt u in r.o. 2.8, dat het enkele verwijzen naar het hierboven weergegeven wetsvoorstel, aanhangig bij het Iraanse parlement, onvoldoende is om een beroep op artikel 3 EVRM te honoreren.

In de bestreden uitspraak van de rechtbank Amsterdam wordt vastgesteld, dat niet in geschil is, dat appelland is bekeerd is tot het Christendom. Echter voor de toepassing van artikel 3 EVRM is vereist dat de autoriteiten op de hoogte zijn van de bekering, waaraan de vrees kan worden ontleend dat hij om die reden problemen zal ondervinden bij terugkeer naar Iran. Zijn stellingen hieromtrent, dat hij door de veiligheidsdiensten in de gaten wordt gehouden, zijn echter niet nader onderbouwd of geconcretiseerd.

Bij het indienen van de herhaalde aanvraag heeft appelland tal van producties overgelegd, waaruit zijn betrokkenheid blijkt bij de kerkgang van zijn landgenoten en andere gelovigen. Er zijn ook DVD's waarop filmopnames zijn opgeslagen van deze bijeenkomsten. De Iraanse gemeenschap in Nederland is geen homogene gemeenschap. Er zijn landgenoten van appelland, die goede contacten onderhouden met het ambassadepersoneel en waarvan aan te nemen valt, dat zij informatie over de handel en wandel van landgenoten doorgeven. Door zijn optredens, niet alleen in kerkelijk verband, is appelland binnen zijn gemeenschap een bekende figuur. Het is om die reden slechts realistisch te veronderstellen, dat zijn bekering bij de ambassade en daarmee bij de Iraanse overheid bekend is. In Nederland heeft dat hem tot nu toe niet direct op hem gerichte acties van Iraanse overheidsdiensten opgeleverd, maar zoals hierboven is weergegeven, heeft het Iraanse strafrecht extraterritoriaal werking en betekent dit dat hem bij aankomst in Iran ten laste zal worden gelegd hetgeen hij hier naar Iraans recht als misdrijf heeft begaan. Dit zal uiteraard niet het optreden betreffen, maar zijn bekering en het feit dat hij hier publiekelijk voor is uitgekomen. Immers het actief belijden en verspreiden van het Christendom heeft niet in Iran plaats te vinden. Ten onrechte is de rechtbank in de hier bestreden uit-

Hamerslag & van Haren
Advocaten

spraak hieraan voorbij gegaan en heeft zij niet onderkend dat terugkeer naar Iran een schending van artikel 3 EVRM zal opleveren, althans een reëel risico daartoe.

Petitium

Verzocht wordt om

- om het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van 9 december 2009 te vernietigen,
- de beslissing van de Staatssecretaris van Justitie van 17 december 2007 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en
- verweerder in de proceskosten te veroordelen.

S.D. Lugt

